

۴۸ غزل از دیوان
شمس تبریزی

موسسه فرهنگی پژوهشی
چاپ و نشر نظر

شمس تبریزی

ویرایش و ترجمه اشعار به انگلیسی:
ایرج انوار

ترجمه متن به فارسی: فاطمه کاوندی
پیشگفتار: پیتر چلکوفسکی

تصویرگر: مه‌کامه شعبانی
طراح گرافیک: کوروش پارسا نژاد

FRIENDS

O FRIENDS, go and drag forth my beloved,
 Bring me, at last, that adored fugitive.
 Drag home that radiant moon,
 Drag him by siren songs, and golden promises,
 And if he promises to come later,
 Know that his promise is a ruse and that he deceives me.
 So seductive is his speech that with charm and promises,
 He ties knots with water and chains the air.
 When my love comes with auspiciousness and joy,
 Sit down and gaze at God's wonders.
 His radiant face obscures all right
 and when it shines forth, what becomes of the beautiful?
 Go to Yemen, O joyful heart, relate my loyalty to him,
 and give my regards to that priceless agaze.

بروید ای حرفغان بکشید یار ما را

بروید ای حرفغان بکشید یار ما را
 به من آورید آفر صتم گریزیا را
 به ترانه‌های شیرین به ناله‌های زین
 بکشید سوی خانه مه خوب خوش‌لقا را
 وگر او به وعده گوید که دمی دگر بیایم
 همه وعده مکر باشد بفرسند او شمارا
 دم سخت گرم دارد که به جادویی و آسود
 بزند کرد بر آب او و بسند او هوا را
 به مبارکی و شادی چو نگر من در آید
 بنشین نظاره مرگن تو عجب خدارا
 چو جمال او بنامد چه بود جمال خوبان؟
 که رخ چو آفتابش بکشد چرخ‌ها را
 برو ای دل سبک رو به یمن به دلبر من
 بربان سلام و خدمت تو عشیق سربهارا

غزل شماره ۱۳۳

ONCE AGAIN

He was devoted to me
 I hid from the lion
 I ran to the bottom of the sea
 Why do I run
 Why do I hide
 I thought to hide away
 How can I hide from the lion?

Good tidings that chance
 Good fortune, that brings
 From his own garden the
 That nightingale, who has
 I disappeared like the smoke
 Today, at the bottom of the sea
 Drope of my blood lay on
 Following the traces, He found me
 From that lion, like a deer on the
 That lion, hunting on the
 The one who rides his chariot
 With great patience and skill, at the
 I was at the bottom of the sea, with
 At the end of his line, the fisherman
 The cup He gave me freed my heart
 At the moment that loving friends
 This heavy soul became weightless
 When this heart of stone found that
 Today, all are stupefied, none bear
 Because the source of all thought and

بودگی دل عزیز مرا یافت

بودگی دل عزیز مرا یافت
 در دست منی گشت نه باز مرا یافت
 پنهان شدم از آن کس مخصوص مرا یافت
 پسر خندان از خانه خود مرا یافت
 دگر پنهانم پست کرد و حال بد کرد
 ای کس که در تنه منی خنجر مرا یافت
 ای مراد که ای شیر و زهر مرا یافت
 و گشتت خود بر سر من باز کرد
 و آن لیل و آن ناله و آن کار مرا یافت
 من گم شدم از خرم من آن راه مرا یافت
 امروزه همه اندر این ایام مرا یافت
 ای خلیف من کجاست این ایام مرا یافت
 اندر بی من بود به آنکس مرا یافت
 چون آموختم از آن شیر و خنجر مرا یافت
 آن شیر که خنجر به کف من به بیاید
 ای کس که به کوهان زود و کرد آمو
 با صبر و دانی و به خنجر مرا یافت
 در کام من این شسته و من قدر تک دریا
 ضایع به سر رفته بر آن مرا یافت
 چاشنی که بر دلم لایق به من داد
 آن لحظه که آن پسر کم از آن مرا یافت
 این جان گرفت جان منی بگشت به برید
 گان ز طلا گران سنگ سبکتر مرا یافت
 امروز نه خواس گشت و نه گوش است و نه گشتار
 کان اصل هر تقدیرش و گشتار مرا یافت

LOOK HOW THE DEAD

LOOK how the dead become alive, today.
 Look how the free become enslaved, today.
 Look at the rotten bones and the shrouds of the dead.
 Look how they become filled with soul, knowledge and love.
 Look at that throat and mouth, torn wide in the tomb.
 Look how they sing like a drunken nightingale.
 That tormented one who ran at the drop of a needle.
 Look how he submits his soul to the sword of love.
 Look at the Ka'ba walking towards the pilgrims today.
 And making a thousand caravans joyful.
 Look at the sour grape that became sweet from my wine.
 Look how the salt-marsh becomes fertile land today.
 Laugh O earth for you gave birth to an Emperor,
 Who will give life to your clods and rocks.
 Sorrow died and weeping fled. Eternal life to you add!
 Where there was weeping, now there will be laughter.
 Such a garden of roses blossomed, that by the glory of his name.
 Your brambles will be hatched away without sickle and scythe.
 Let our fragile spirit have eternal life.
 The soul lives, while the body becomes worn out like a shoe.

امروز مرده بین که چه سان زنده می شود

امروز مرده بین که چه سان زنده می شود
 و اسیر و بین که چه سان بنده می شود
 بوسیده استخوان و گفن های مرده بین
 که روح و علم و عشق چه آکنده می شود
 آن حلق و آن دهان که در پنداست در آمد
 چون تندلیب مست چه گوینده می شود
 آن جان به تیشهای که ز سوزن هفتی گرفت
 جان را به تیغ عشق فروخته می شود
 امروز گریه بین که روان شده به سوی حاج
 امروز غمزه بین که شکر مست از لطف
 می خندای زمین که بر نای جلیقه ای
 که روی گنوخ و سنگ نو جیبند می شود
 غم مرد و گریه رفت بنگای من و نو باد
 هر جا که گریه ایست کون خنده می شود
 آن گلشن شکفت که از فر بوی او
 بر دامن و شیشه خار تو بر کنده می شود
 پاننده عمر باد روان لطیف ما
 جان را بفلست تن چو قبا زنده می شود

امروز مرده بین

یکی از نام‌آورترین شاعران دنیای ادبیات و یکی از نخبگان و بزرگان عرفان اسلامی، این اشعار بی‌نظیر را در اوج دانش و حالتی از مستی و بیخودی خلق کرده است. خواندن اشعار او تجربه‌ای عمیق و معنوی برای خواننده‌اش دربر خواهد داشت.

جلال‌الدین محمد رومی (بلخ ۱۲۰۷ م قونیه ۱۲۷۳ م)، پدرش بهاء‌الدین ولد عالم برجسته الهیات در زمان خویش بود که شاگردان و مریدان بسیار داشت. چند سال پس از تولد جلال‌الدین، آنها موطن خود بلخ را به سمت غرب ترک کردند و در قونیه اقامت گزیدند. طبق روایات، بهاء‌الدین، دوستی شاعر و عارف داشت به نام فریدالدین عطار که آینده‌ای بس معنوی را برای جلال‌الدین جوان پیشگویی کرده بود.

پس از مرگ بهاء‌الدین، پسرش جلال‌الدین راه او را ادامه داد و کلاس‌های درس و وعظ را به دست گرفت تا آن زمان که شمس‌الدین تبریزی پای به قونیه گذاشت و راهنمای معنوی وی گشت. شمس با ورودش به زندگی مولوی موجب تغییرات بسیار اساسی و شگرفی در وی شد به طوری که مولوی مجلس درس و وعظ را رها کرد و درست در همین زمان بود که به شاعری بی‌نظیر مبدل گشت شاعری که هزاران بیت اشعار خلسه‌آمیز خلق کرد و مجموعه‌ای عظیم و بی‌نظیری به ادبیات غنی فارسی اضافه کرد.

آثار مهم مولوی عبارتند از دیوان شمس تبریزی و مثنوی معنوی که در اواخر عمر آن را به رشته تحریر درآورد و شامل بیش از ۲۶۰۰۰ بیت شعر می‌باشد و بالاخره کتاب قیام‌نامه است. مولوی در سال ۱۲۷۳ میلادی از دنیا رخت برپاست و در قونیه به خاک سپرده شد.

موسسه فرهنگی پژوهشی
چاپ و نشر نظر

